

Folketingets Beskæftigelsesudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 3. januar 2012

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

/ J.nr. 2011-0017607

Under henvisning til Folketingets Beskæftigelsesudvalgs brev af 5. december 2011 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 73 (BEU alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Bent Bøgsted (DF).

Spørgsmål nr. 73:

”I forlængelse af samråd den 29. november 2011, jf. BEU samrådsspørgsmål G-J, bedes ministeren oplyse, om kommunerne og Beskæftigelsesankenævnet er juridisk forpligtet til at overholde retningslinjerne som socialministeren redegjorde for under samrådet og at de ikke kan underkende en speciallæges skøn over en diagnose og behandling eller om de skal kan vælge, om de vil følge retningslinjerne?”

Svar:

I den sociale lovgivning er der ikke bemyndigelse til, at der fra centralt hold kan fastsættes retligt bindende regler for lægekonsulenternes funktion og opgaver.

Social- og Integrationsministeriet har derfor alene mulighed for at vejlede kommunerne om lægekonsulenternes arbejdsopgaver i fx førtidspensions-sager ud fra de saglige hensyn, der bør tages for at sikre den bedst mulige sagsbehandling i disse sager.

Såvel kommunerne som Beskæftigelsesankenævnet er således ikke juridisk forpligtede til at følge de vejledende retningslinjer om lægekonsulenternes rolle i sociale sager, der fremgår af de udsendte vejledninger og orienteringsskrivelser.

Det forhold, at der ikke er egentlige regler for lægekonsulenternes arbejde, er ikke ensbetydende med, at lægekonsulenterne dermed kan underkende en speciallæges skøn over diagnose og behandling.

Hverken den kommunalt ansatte lægekonsulent, når denne alene medvirker i sagsbehandlingen som sagkyndig rådgiver om lægefaglige spørgsmål, eller den kommunale medarbejder, der har ansvar for at oplyse og træffe afgørelse i sagen, kan således underkende eller ændre lægelige udtalelser og diagnoser fra behandlingsansvarlige læger og speciallæger.

De lægelige udtalelser og erklæringer indgår som dokumentation i sagen, og hvis der fx er uenighed om en diagnose, må der eventuelt indhentes en second opinion fra en anden læge eller speciallæge.

I sidste ende er det den kommunale sagsbehandler, der træffer afgørelse om, hvor stor vægt der skal lægges på de forskellige helbredsmæssige oplysninger, og hvordan disse skal vægtes i forhold til de øvrige elementer, der indgår i sagen.

Der henvises i øvrigt til svaret på spørgsmål nr. 70 (BEU Alm. Del).

Karen Hækkerup

/Bent Nielsen